

РЕШЕНИЕ

№ 1871

гр. Плевен, 28.12.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ПЛЕВЕН, II ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и девети ноември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Симеон Ил. Светославов

при участието на секретаря ВЕЛИСЛАВА В. ВАСИЛЕВА
като разгледа докладваното от Симеон Ил. Светославов Гражданско дело № 20234430105261 по описа за 2023 година

Производството е образувано по искова молба на Л. *** Д., ЕГН *****, подадена чрез адв. К. от АК Плевен, срещу ОП „Управление на общински земи и гори“, представлявано от ***, с която се иска да бъде отменена Заповед № 64 от 15.08.2023 г. на Директора на ОП „Управление на общински земи и гори“, с която на ищеца е наложено дисциплинарно наказание „Забележка“.

Ищцата твърди, че работи като лесничей в отдел „Гори“ при ответника, като на 15.08.2023 г. и е връчена Заповед № 64 от 15.08.2023 г. на Директора на ОП „Управление на общински земи и гори“, с която на основание чл. 188, т. 3, вр. чл. 187, ал. 1, т. 10, чл. 126, т. 3 и т. 10 от КТ, вр. чл. 14, ал. 1 и ал. 2, пр. 1 и чл. 17, ал. 1, 2 и 3 от Кодекса за поведение на служители в държавна администрация, и е наложено дисциплинарно наказание „Забележка“. В мотивите на заповедта се сочило, че на 05.07.2023 г. се е държала провокативно и заедно с друга колежка, крещейки на висок глас, отправили обидни реплики и обръщения, вкл. клетви, по отношение на прекия си служебен ръководител инж. Ан. ***, като „скандалното“ поведение станало достояние на целия персонал, който е бил в сградата в този момент и това довело до временно прекъсване на работата на всички служители. Конфликтът пък бил прекратен след личната намеса на работодателя- Директора на ОП „Управление на общински земи и гори“. Ищцата изразява несъгласие с вмененото и нарушение, като описаното в заповедта не отговаряло на истината и било изопачено, а намесата на работодателя в лицето на инж. ***, се изразявало в отправяне на заплахи и обиди към нея и колежката и, както и изгонване от работното място. В поисканите писмени обяснения, ищцата твърди, че е разяснила какво се е случило и че пострадалата от неетично поведение и отношение, е тя, а не прекият ръководител инж. ***. Счита за неуважително да бъде псувана и подигравана, заплашвана да бъде гонена от работата, заради различно мнение, което представлявало, както явна и груба демонстрация на

йерархично надмощие от страна на работодателя, така и злоупотреба с власт. Обжалва заповедта като незаконосъобразна, тъй като работодателят макар да е спазил формално процедурата по налагане на дисциплинарно наказание, не е съобразил представените от нея обяснения, които изключвали виновното поведение или нарушение на трудовата дисциплина. Отношението спрямо нея счита за тенденциозно и потъпкващо правото и да изразява мнение, а това обуславяло наказанието като незаконосъобразно и несъразмерно тежко.

Според ищцата не се установявал фактическият състав на посоченото в заповедта нарушение. На 05.07.2023 г. на служебното и място, възникнал служебен спор, по повод на който ищцата твърди, че е изразила становище и само съветвала инж. Д. да не си създава проблеми, тъй като случилото се щяло да бъде докладвано изопачено на директора, а вместо това да даде писмено становище. Разговорът възникнал заради установена от инж. Д., в качеството на председател на комисия, неправомерна намеса от трето лице, изразяваща се във взет и отворен плик от допълнителна документация във връзка с конкурсна процедура, без нейно знание и съгласие. От разговора и станало ясно, че с разрешение на инж. ***, подадената допълнителна обосновка, е взета и отворена, по думи на последния от Директора, преди изтичане на крайния срок, както и преди издаване на заповед и обявление до заинтересованите лица. Обосновката липсвала от документацията и нейната колегка *** Д. поискала да и бъде предоставена. Тогава *** излязъл от стаята и се върнал с разпечатан плик, и прикрепен лист с текст. Ищцата питала какво представлява това и получила отговор, че не е станало кой знае какво. Председателят на комисията инж. *** Д. изразила своето несъгласие със случилото се. Ищцата твърди, че станала неволен свидетел, заедно с другия колега, на разговора с инж. ***, като дори не се е намесила за да изкаже гласно становище в подкрепа на инж. *** Д.. В този момент инж. *** започнал да псува на майка, при което ищцата твърди, че е излязла обидена от стаята и потърсила ръководителя на предприятието ***, който към момента бил извън сградата на учреждението на пейка отпред. Ищцата твърди, че му се е оплакала, че не е съгласна да я псуват на майка, тъй като тя отдавна е починала и считала за неетично да се скверни паметта и. Малко след нея пристигнал инж. ***, който отрекъл да я е псувал. Всички заедно се качили в кабинета на Директора, където била и *** Д., която питала защо пликът е взет и отворен, както и да се разясни служебния спор. Тогава директорът се ядосал още повече и започнал ги заплашва с описаните подробно в обяснението закани.

Ищцата счита, че намесата и в спора, чрез съветване на *** Д. да изрази писмено становище към Директора, не е дисциплинарно нарушение. Родствената и връзка с нея, не я лишавало от възможността да изказва мнение и да дава съвети във връзка с естеството на работата, както и относно тълкуването на нормативни разпоредби. Според ищцата инж. Д. правилно, в качеството и на председател на комисията, е задавала въпроси и изисквала представянето на документа. Отварянето на плика от лице, което не е оправомощено със заповед, ищцата определя като намеса в работата на комисията, а вземането на подадената оферта/обосновка преди изтичане на крайния срок, определя като нарушение на реда и условията за провеждане на открития конкурс. Счита за неоснователна дадената от инж. *** квалификация спрямо колегка – „бягаща от отговорност“, но допуска, че той negliжирал ситуацията, защото не го засяга. Ищцата твърди, че е станала свидетел на разговор между инж. *** и инж. ***, който се провел

след края на заседанието на комисията. Инж. *** споделил в разговора своето притеснение, че ще се наложи да изиска обосновка, а началникът на отдела заявил: „Ти ли си председател... Еми.“, при което се усмихнал ехидно според ищцата.

По-нататък ищцата твърди, че е водила разговора с *** Д. без използване на обидни квалификации. Счита, че правилно се е обърнала към ръководителя на предприятието, след псуване от страна на прекия и ръководител ***, но въпреки оплакването и, ищцата твърди, че инж. *** взел страната на инж. **. След това колежката и попитала защо Директорът е отворил плика с обосновката, а той избухнал с думите към ищцата „коя съм аз и да сядам да пиша обяснения“. Тогава ищцата твърди, че е тръгнала към бюрото си, но директорът и се развикал да става, да си взема чантата и да си отива вкъщи, докато не реши да и се обади да се върне в предприятието. Ищцата твърди още, че мълчаливо е изпълнила това разпореждане и излезли в коридора. Същото разпореждане било обаче отправено и към инж. *** Д., която настояла то да е в писмен вид за да не се приеме отсъствието им като самоотлъчка. Ищцата твърди, че тогава инж. *** ги заплашил, че и двете ще останат без работа и че решението е вече взето. Заявил им още, че двете трябвало по между си да се разберат коя ще напусне, иначе ще бъдат дисциплинарно уволнени. Въпреки тези закани, ищцата твърди, че е искала само да бъде чуто нейното обяснение, но директорът не и предоставил такава възможност, защото не спирал да и крещи думите: „Да не съм ти любовник да ми се обясняваш“. Ищцата продължила да слуша нападите, касаещи личния и живот, квалификациите какъв човек е, което счита за недопустимо от гл. т. на етичния кодекс. Счита, че инж. *** и *** не способствали за спокойното изясняване на служебния спор, а вместо това били заплашени с уволнение.

Иска от съда да уважи предявения иск като отмени заповедта, с която и е наложено наказание „забележка“.

В срока по чл. 131 от ГПК е постъпил отговор на исковата молба от ответника, чрез представляващия предприятието законен представител Директор инж. *** Т. ***, с която счита предявеният иск за допустим, но неоснователен. При налагане на дисциплинарното наказание „Забележка“ ответникът сочи, че са спазени всички изисквания, регламентирани в чл. 189 от КТ. Наложено на ищцата наказание било за грубо неуважително поведение към прекия ръководител при възникнал спор и конфликт на работното място. Поведението на служителя уронвало престижа на държавната служба и съставлявало нарушение на чл. 126, т. 3 и 10 от КТ, чл. 14, ал. 1 и ал. 2, пр. 1 и чл. 17, ал. 1, 2 и 3 от Кодекса за поведение на служителите в държавната администрация. Същото нарушавало и норми на вътрешните правила, приети от работодателя, а именно: чл. 29, ал. 1, т. 7 и 8, чл. 32, ал. 5 и чл. 34, ал. 1 от правилника за вътрешния трудов ред в общинско предприятие, както и задължение, произтичащи от Етичния кодекс на ОП „УОЗГ“. При налагане на дисциплинарното наказание ответникът твърди, че е извършил детайлно проучване на обстоятелствата, свързани с действията и поведението на служителите по време на инцидента, изискал обяснения от провинилите се служители, техния пряк ръководител инж. ***, както и от служители на предприятието ***. След цялостната преценка на фактите по случая, вкл. лично възприетото от директора грубо и неуважително поведение към самия него, е издадена заповедта, с която е наложено най-лекото дисциплинарно наказание съгласно КТ.

Ответникът твърди, че причината за конфликта на работното място е различна преценка на служителите във връзка с възникнал служебен проблем при работата на назначената комисия за възлагане на дейности в горските територии на Община Плевен. В заседанието на комисията, в което участвала инж. *** Д. – сестра на ищцата, били приети оферти на участници в процедурата, провеждана по реда на глава 2 от Наредбата за условията и реда за възлагане изпълнението на дейности в горските територии – държавна и общинска собственост, и за ползването на дървесина и недървесни горски продукти. Комисията констатира ценово предложение от участник, което е с над 20 % по-ниско от средната стойност на останалите предложения, поради което на основание чл. 22, ал. 10 от цитираната наредба, е изисквала писмена обосновка на предложението. Подадената писмена обосновка постъпила в указания срок като част от общата служебна кореспонденция на общинското предприятие. Поради това и затвореният плик, с който тя е била изпратена, бил отворен лично от Директора, при разглеждане на текущата кореспонденция. Този факт от гл. т. на законосъобразност на работата на комисията, бил разтълкуван противоречиво от началника на отдела инж. *** и неговите подчинени служители – инж. *** Д. и ищцата. В началото на спора инж. Д. нарекла инж. *** „глупав“, след което го заплашила, че „ще го даде на прокурор“. Ответната реплика на инж. *** била погрешно приета от инж. Д., което е станало и причина в спора да се включи и ищцата. Ответникът твърди, че ищцата започнала на висок глас да отправя заплахи, обиди и клевети по адрес на инж. ***. Тези действия били възприети от всички служители от предприятието, които в този момент били на работното си място. В резултат от конфликта работата на предприятието временно е прекъсната. В този момент директора на предприятието се намирал в двора на същото, в непосредствена близост до административната сграда. От нея излезли инж. *** и ищцата, като последната изкрещяла по негов адрес „аз ти пожелавам да умрат родителите ти“. Директорът разпоредил двамата, заедно с него да се качат в кабинета му за да не пречат на колеги от съседния Регионален исторически музей. Тогава се качили в кабинета на втория етаж в сградата, отдел „Гори“, където директорът поискал обяснения за ситуацията. В отговор двете сестри се нахвърлили словесно с крясъци срещу директора, който ги помоли да се успокоят, но това не било сторено, поради което той разпоредил на двете да напуснат работните си места и да отидат в съседния кабинет на горските инспектори. Инж. Д. обаче отказала да напусне, отвърщайки грубо и сепнато „Няма да напусна, господине“. Едва след повторно разпореждане двете напуснали кабинета си и отишли в съседния такъв. Ответникът твърди, че това не е първата проява на двете служителки спрямо директора и част от колегите, като такова поведение те проявили и при провеждане на седмичните оперативни заседания, както и преди 2-3 години, когато ищцата отправила псувни по адрес на директора. Многократно били правени забележки спрямо двете служителки за това им поведение, но ответникът твърди, че те така и не проявили изискуемото уважение.

Ответникът иска от съда да отхвърли предявения по реда на чл. 357 от КТ иск като неоснователен.

В с. з. ищецът лично и чрез адв. К., поддържа исковата молба, няма възражения по доклада, и моли предявеният иск да бъде уважен, като бъде отменено наложеното наказание „Забележка“. Претендира разноски за които представя списък по чл. 80 от ГПК. Счита, че не е проведено пълно доказване на

визираното в заповедта нарушение, от която да се изведе яснота и конкретика в какво се изразява трудовото нарушение. В писмената защита се излагат подробни доводи за незаконосъобразност на заповедта, като счита, че не следва да бъдат кредитирани показания на свидетелите, допуснати на страна на ответника, поради заинтересованост. Служебният спор е воден от нея без използване на обидни квалификации. Правилно се обърнала към директора, след псуването от страна на прекия и ръководител.

В с. з. ответникът, представляван от законния представител и юрк. Н., оспорва исковата молба, няма възражения по доклада и моли предявеният иск да бъде отхвърлен като неоснователен. Претендира разноски за юрк. възнаграждение в минимален размер и релевира възражение по чл. 78, ал. 5 от ГПК. В писмената защита ответникът преповтаря доводите за законосъобразност на заповедта. Твърди, че не оспорвал професионалните качества на ищцата и излага твърдения във връзка с проведената конкурсна процедура. Възникналата конфликтна ситуация във връзка с тази процедура станала достояние на всички и временно се прекъснал работния процес. Счита, че обидният израз, който инж. *** е използвал, не е насочен към ищцата. Пред сградата ищцата изрекла по адрес на инж. *** „пожелавам ти майка ти и баща ти да умрат“.

Съдът, като взе предвид събраните по делото доказателствени средства, преценени по отделно и в тяхната съвкупност, установи следното от фактическа страна:

Не е спорно между страните, че ищцата Л. Д. работи в ОП „УОЗГ“ гр. Плевен, като заема длъжност „лесничей“, както и че със заповед № 64/15.08.2023 г. на инж. *** ***, директор на ОП УОЗГ-Плевен, и е наложено дисциплинарно наказание „Забележка“. Между страните не е спорно и, че заповедта е връчена на същия ден на служителя.

Заповедта е мотивирана с това, че на 05.07.2023 г. около 9.00ч на работното място в сграда на ОП „Управление на общински земи и гори“ гр. Плевен, е възникнал спор между служителите инж. *** Д., заемаща длъжност „лесничей“ в отдел „Гори“ и нейният пряк служебен ръководител инж. Анатоли ***. Спорът възникнал поради различна преценка и тълкувания на служителите във връзка с възникнал служебен проблем при работата на комисията за възлагане на дейности в горските територии на Община Плевен. Спорът прераснал в остър вербален конфликт, при който инж. *** Д. започнала да се държи провокативно, наричайки, прекия си ръководител „глупав“ и го заплашила, че ще го даде на прокурор. Тогава в спора се включил инж. Л. Д., заемаща идентична длъжност в същия отдел. Двете служителки крещейки на висок глас отправили обидни реплики, обръщения и клетви по адрес на прекия им служебен ръководител инж. Ан. ***. Скандалното поведение станало достояние на целия персонал на общинското предприятие, който бил в сградата към момента, като това довело до временно прекъсване на работата на всички служители. Конфликтът бил прекратен след намесата на директора инж. Ив. ***.

Работодателят приел, че установеното поведение на служителя *** Д. съставлява нарушение на задълженията по чл. 126, т. 3 и т. 10 от КТ, чл. 14, ал. 1 и ал. 2, пр. 1 и чл. 17, ал. 1, 2 и 3 от Кодекса за поведение на служителите в държавната администрация(КПСДА), чиито норми са приложими по отношение на служителите на общинското предприятие съгласно чл. 23 и чл. 27 от КПСДА. Работодателят приел още поведението съставлява и нарушение на вътрешните

правила – чл. 29, ал. 1, т. 7 и т. 8, чл. 32, ал. 5 и чл. 34, ал. 1 от Правилника за вътрешния трудов ред в ОП „УОЗГ“, и задълженията относно спазване на водещите етични ценности в дейността на ОП „УОЗГ“ /т.1 лична почтеност и професионална етика на служителите/ и относно взаимоотношенията между ръководство, служители и граждани /т. 2/, регламентирани с Етичния кодекс на ОП „УОЗГ“.

Работодателят на основание чл. 193, ал. 1 от КТ събрал писмени обяснения от служителите Л. Д., инж. Ан. ***, ***, Д., ***, и на основание чл. 188, т. 3 вр. чл. 187, ал. 1, т. 10 и чл. 126, т. 3 и т.10 от КТ вр. чл. 14, ал. 1 и ал. 2, пр. първо и чл.17, ал. 1, 2 и 3 от КПЗ наложил дисциплинарно наказание „забележка“ на служителя Л. Д..

От представените писмени документи към преписката и тези представени от ищцата, се установява, че действително е отправено искане от инж. *** до инж. Л. Д. на основание чл. 193, ал. 1 от КТ в срок до 16.00ч на 06.07.2023 г., да представи писмени обяснения относно действията и поведението и на работното място при възникнал около 9.30ч на 05.07.2023 г. словесен конфликт с прекия и служител инж. *** и с директора на предприятието. Искането е получено от ищцата на 05.07.2023 г. в 14,57ч, като същото е подписано от ищцата. На следващия ден в 15.17ч ищцата входирила обяснения във връзка с връченото и искане на 05.07.2023 г. в 14.57ч., в които е обяснила подробно протеклия на 05.07.2023 г. разговор между нейните колеги инж. *** Д. и инж. ***. Ищцата изразила мнение едва след като инж. *** се върнал в стаята им с писмената обосновка, която инж. *** Д. поискала от него. То се изразявало в това, че заявила на инж. Д. да не спори, а да напише писмена докладна за да не си създаде проблеми. Тогава инж. *** я напсувал на майка, поради което тя излязла и потърсила директора за да изрази несъгласието си с изказаното, но той заел страната на прекия и ръководител инж. ***.

От представената преписка се установява, че действително работодателят е събрал обяснения от посочените в заповедта служители в периода от 05.07 до 10.07.2023 г. относно възникнал скандал между инж. *** Д., инж. Л. Д. и инж. ***.

Служителят инж. Л. Д. се е запознала с представеният правилник за вътрешния трудов ред в ОП „Управление на общински земи и гори“ гр. Плевен, на 03.01.2017 г. С разпоредбата на чл. 29, ал. 1, т. 7 и т. 8 е предвидено, че служителите са длъжни при изпълнение на възложена работа да изпълняват своевременно и точно нарежданията на ръководството на предприятието и на прекия ръководител, както и да спазват дадените им указания за реда и начина на изпълнение на трудовите задължения и за упражняване на трудовите права, вкл. и правилата за вътрешния трудов ред и правилата за здравословни и безопасни условия на труд. С разпоредбата на чл. 32, ал. 5 е предвидено, че служителите се отнасят с уважение, отзивчиво, внимателно, честно, открито и компетентно с гражданите и колегите си. Не провокират с поведението си конфликтни ситуации, а при възникването им се стремят да ги преустановят. С разпоредбата на чл. 34, ал. 1 се предвижда, че служителите се стремят да предотвратят конфликтни ситуации помежду си. Недопустимо е възникването на конфликт между служители в присъствието на трети, външни лица. Лични противоречия се разрешават с помощта на прекия ръководител, а когато това е невъзможност, чрез висшестоящ орган.

Служителят инж. Л. Д. се е запознала и с представения по делото етичен кодекс на ОП „Управление на общински земи и гори“ гр. Плевен, на 25.09.2020 г. С т. 1 от кодекса е предвидено, че служителите трябва да проявяват лична почтеност и професионална етика, вкл. да се стремят да избягват в поведението си конфликтни ситуации, а при възникването им да ги преустановяват, като запазват спокойствие и контролират поведението си. С т. 1 от раздел взаимоотношения между ръководство, служители и граждани, е предвидено, че служителите следва да имат професионално поведение, като спазват служебната йерархия и заповедите на горестоящите органи и служители от предприятието, и не изразяват лични мнения по начин, който може да бъде тълкуван като официална позиция на общинското предприятие, в което работят. В отношенията си колегите служителите следва да проявяват добронамереност, уважение и коректност, като не допускат поведение, което накърнява достойнството и правата на отделните личности. Служителите следва да уважат мнението на колегите си и да се съобразяват с правото им на личен живот. Когато противоречията между колегите им не могат да бъдат разрешени от самите тях, те търсят съдействие от непосредствения си ръководител.

От показанията на свид. *** Д., сестра на ищцата, също заемаща длъжност в ответното дружество и водеща дело срещу него, се установява, че между нея и свид. *** възникнал конфликт на 05.07.2023 г. в кабинета на отдел „Гори“ по повод постъпила на предходния ден писмена обосновка, която е част от оферта на фирма, предложила най-ниска цена на проведена преди няколко дни открита конкурсна процедура. В кабинета се намирали ищцата Л. Д., инж. ***, свид. *** Д. и свид. **. На свид. Д. и станало неприятно, защото писмената обосновка следвало да пристигне в запечатан плик и да бъде разпечатана от председателя на комисията с приемо-предавателен протокол. Тя провела разговор със свид. *** относно обстоятелството, че обосновката е отворена, но той и заявил, че е изпратил свид. *** да я вземе и обосновката се намирала в директорския кабинет. Свид. *** донесъл отворената писмена обосновка и застанал над бюрото на свид. Д., но не я подал. Свид. Д. му заявила да оправят проблема с обосновката, която била видимо отворена, а свид. *** отвърнал, че така най-лесно се решавали проблеми, като вечно някой бягал от отговорност. Тогава свид. Д. изрекла, че са за прокурор, а свид. *** отвърнал да го дадат на прокурор. Свид. Д. не помни точно кога се е намесила ищцата Л. Д., но последната и казала да не се намесва, а да напише писмена докладна за да не и изопачат думите. Спорът завършил с псуване на майка и захвърляне на документите от свид. ***, което свид. Д. възприела, че е по нейн адрес и по адрес на ищцата Л. Д.. След това ищцата Л. Д. афектирана от казаното, станала от бюрото си и заявила, че няма да позволи да я псуват, след което излезли от стаята. Почти веднага след нея излезли и свид. **. В стаята останала само свид. Д., тъй като свид. *** бил излязъл междувременно. Свид. Д. засякла ищцата Л. Д. и директорът в коридора, като не е видяла други лица. В коридора възникнал отново спор между свидетеля и директора относно това защо е отворена обосновката. Директорът им отвърнал да напуснат веднага, като свид. Д. отказала. Свид. Д. се върнала в стаята и седнала на бюрото, като там спорът продължил между нея и директора. После свид. Д. чула ищцата да и казва да не се разправя, да се преместят и да подаде докладна. След конфликта двете с ищцата били преместени в друга стая, съседна, през целия ден.

От показанията на свид. *** се установява, че работи също в ответното

дружество, като в началото на юли месец, сутринта, възникнал конфликт, след като свид. Д. и ищцата пристигнали в кабинета, в който работят. Когато те пристигнали, свид. *** заявил на всички в стаята, че е пристигнала писмена обосновка в ЦАО-Плевен, която е взета предния ден от свид. ***, който я донесъл в предприятието. По искане на свид. Д., свид. *** посетил кабинета на директора, който не бил там, но се засекли и той предал на свид. *** отворен плик с един лист, на който пишело обосновка от фирма-изпълнител. Свидетелят занесъл отворения плик и тогава започнал конфликта със свид. Д., поради това, че писмената обосновка е отворена. След това свид. Д. започнала вербални нападения и обиди изразяващи се в това, че свид. *** е глупав, да се вика полиция и прокуратура. След това и ищцата го атакувала с това кой е той, и защо отварял обосновката. Свид. *** се почувствал като престъпник, афектирал се и заявил да се разследва случая, ако трябва, след което напсувал на майка, той ли бил виновен за всичко. Тогава ищцата излязла извън стаята и започнала да казва как свид. *** я обижда. Свид. *** излязъл секунди след нея. Ищцата първо търсила директора в предприятието, а след това тръгнала да излиза навън от предприятието. Крещяло се и се викало. Свид. *** видял в коридора Десислава Цонева, която питала какво се случва. В това време ищцата била долу и свид. *** разбрал от колегите отпред, че ищцата отправила обиди и закани, като накрая свид. *** чул нещо от рода на „да умрат родителите му“. Свид. *** се върнал в стаята, където влезнали и директора, свид. Д. и ищцата, а спорът продължил относно причината за отварянето на плика. Свид. *** възприел, че работният процес е продължил, макар всичко да било изнервено, а конфликтът продължил не по-малко от половин час. Директорът разпоредил на ищцата и свид. Д. да се преместят в съседна стая, като ищцата заявила на свид. Д. да послушат директора. Свид. Д. отказала, но след това излезли с ищцата.

От показанията на свид. ***, също работещ в ответното дружество, се установява, че на 05.07.2023 г. пристигнал рано на работа, към 07.30ч, като работил в една стая със свид. *** и ищцата. Те пристигнали в нормално работно време, след 08.00ч. Конфликтът започнал преди обед, заради документ, който свид. *** е взел, предния ден, следобеда, по нареждане на свид. ***. Свид. *** оставил обосновката в деловодството за да премине през директора. Конфликтът възникнал заради това, че нямали право да вземат и отварят плика, като първи започнала свид. Д., а ищцата я подкрепяла. Между тях станала голяма кавга, като свид. *** се ядосал и напсувал на майка, той ли бил виновен за всичко. Ищцата реагирала остро, с нецензурирани думи. Свид. *** излязъл в коридора още по време на конфликта, но чул изказването „да се вика полиция“, но не е възприел точно дали ищцата или свид. Д. е изрекла същото. На етаж имало колеги, които разбрали за конфликта, защото се чувало. След като се върнали, свид. *** бил в друга стая, но разбрал, че се карали жестоко, защото говорили на висок глас. Прекъснал се работният процес, защото никой не работел, ослушвали се заради нецензурирани думи. Конфликтът продължил няколко часа. Свид. *** чул разпореждането на директора за преместване в друга стая на свид. Д. и ищцата.

От показанията на свид. ***, се установява, че същият работи в ответното дружество, в отдел „Земи“, който е на същият етаж, стая до стая с тази на свид. Д. и ищцата. Когато конфликтът възникнал в сградата, свид. Босев бил под навеса, отвън, но чул крясъци, гласовете на свид. *** и ищцата. Навън имало и други хора, горски инспектори. След това конфликтът се пренесъл на двора, където

свид. Босев се намирал, но същият не си спомня кой е излязъл първи от входната врата, а само че когато слезли долу, чул изказване на ищцата, отправено по-нервно към свид. *** – „дано да умрат и твоите родители, да видиш как се живее сам“. Качил се по-късно в сградата, защото конфликтът по между им продължил. От стаята си свид. Босев чувал конфликта, който продължил повече от половината работен ден и лично съставил и подписал писмени обяснения.

От показанията на свид. *** се установява, че същата работи в ответното дружество, отдел „Земи“, в съседна стая до отдел „Гори“, като на 05.07.2023 г. възникнал конфликт между свид. *** и ищцата, които спорели за нещо на висок тон, което било неясно за свидетеля. Вратата на стаята, в която работи свид. *** била отворена. Когато свид. *** и ищцата излезли в коридора, последната заявила, че „майка и е в гроба и баща и също“. Тръгнали в посока стълбите, когато ищцата заявила още на свид. ***, че му пожелава и неговите родители да отиват в гроба, след което заминали нататък. Свид. *** чула, че става въпрос за родителите на свид. *** и затова записала в докладната, че са изказани грозни думи по отношение на свид. ***. Директорът разговарял с двамата, а спорът продължил дълго време. Спорът се чувал, но свид. *** не е чула свид. *** да използва нецензурирани думи спрямо ищцата, защото са били в тяхната стая, но е чула от свой колега, че е имало такова изявление. Работният процес продължил, тъй като са в друг отдел.

От показанията на свид. Поля Дамянова се установява, че работи в ответното дружество, отдел „Земи“, в кабинет на втория етаж, заедно със свид. ***, до стаята на отдел „Гори“, в която работят свид. ***, Д., *** и ищцата. На 05.07.2023 г. възникнал конфликт, като вратата на стаята на свидетеля била отворена, тъй като било горещо, и затова свидетелят чул, че се говори на висок глас. Макар да не разбирала какво говорят, свидетелят различил гласовете на свид. ***, свид. Д. и ищцата. Вратата на стаята на отдел „Гори“ била затворена, като свидетелят възприел, че конфликтът продължил дълго, след което ищцата излязла от стаята по-шумно и говорила лоши неща за родителите на свид. ***. Свидетелят чул изявлението „да ти умрат родителите дано“, което ищцата повтаряла в коридора. Свид. *** също бил в стаята, но излязъл от нея. Директорът влязъл в стаята, където възникнал конфликта, след известно време. Работният процес продължил нормално, като спрели за малко след цялата ситуация. Свид. *** не е чула свид. *** да обижда ищцата и разпореждания на директора.

Горната фактическа обстановка се установи от събраните писмени и гласни доказателствени средства, с които се установяват правнорелевантните факти по делото относно наличието на трудово нарушение, времето и мястото на посоченото в заповедта дисциплинарно нарушение, както и проведената дисциплинарна процедура от работодателя.

Съдът дава пълна вяра на анализиранияте писмени доказателствени средства, тъй като същите са последователни и непротиворечиви, както по между си така и със събрания доказателствен материал. Същите се ползват с придадената им доказателствена стойност по закон и не са налице данни, които да внесат съмнение в тяхната достоверност.

Съдът не дава вяра на показанията на свид. Д. в частта, в която се установява, че ищцата не се е намесвала изобщо в спора, а чак накрая, както и че работният процес не е прекъснат. Свидетелят не си спомня точно реда на спора със свид. *** и съобразно чл. 172 от ГПК съдът също приема, че свидетелят е заинтересован от

изхода на спора в тази част, дотолкова доколкото е сестра на ищцата и води исково производство срещу ответника за дисциплинарно нарушение, осъществено от нея на същия ден. Освен това показанията в тази част противоречат на показанията на свид. *** и ***, които са присъствали на спора.

Съдът дава вяра на показанията на свид. Д. в останалите части относно ден и място на възникване на конфликта, изречените от свид. *** нецензурирани думи, излизането на двамата от кабинета, продължилия в последствие конфликт, както и нейният отказ да напусне по разпореждане на директора. Следва да бъде дадена и вяра на показанията в частта, в която се установява, че ищцата не се е намесила в конфликта в последствие, както и че не е отказала да напусне, тъй като показанията са последователни, вътрешнологични и непротиворечиви по между си, и с оглед останалия доказателствен материал.

Съдът не дава вяра на показанията на свид. *** в частта относно това, че свид. *** е взел писмената обосновка по нареждане на директора, тъй като противоречат на показанията на свид. *** и Д. в тази част. Съдът съобразно чл. 172 от ГПК отчете и обстоятелството, че свидетелят е пряк ръководител на ищцата и се намира в йерархическо подчинение на директора, който е законен представител на ответника. Съдът не дава вяра на показанията на свид. *** в частта, в която се установява, че не е изрекъл нецензурирани думи по адрес на ищцата, тъй като показанията на свидетеля са вътрешнопротиворечиви - първо заявява точният нецензуриран израз, който е изрекъл, а след това заявява, че не е изричал такива думи или обиждал ищцата. Съдът не дава вяра на показанията и в частта, в която се установяват конкретните обиди, които ищцата е отправила към него, тъй като свидетелят не помни категорично обидите, а е възприел казаното от ищцата като атаки и нападения.

Съдът дава вяра на показанията на свид. *** в останалата част относно времето и мястото на конфликта, отправеното разпореждане на директора, възприетия от негови колеги конфликт и повода за възникването му, тъй като показанията в тези им части са последователни, вътрешнологични и непротиворечиви с останалия доказателствен материал.

Съдът дава пълна вяра на показанията на свид. *** относно времето, мястото и поводът за възникване на конфликта, изричането на обидни думи от ищцата и участието и в конфликта, неговата продължителност и разпореждането на директора. Показанията са последователни, вътрешнологични и непротиворечиви с останалия доказателствен материал, анализиран във фактическата обстановка. Свидателят недвусмислено изложи възприетите от него лични и непосредствени впечатления за събитията и съдът няма съмнение относно тяхната достоверност.

Съдът не дава вяра на показанията на свид. Босев в частите, в които се установява кой е излязъл първи на двора, кога са се върнали, оценката на казаното като неетично, преместването на ищцата в друг кабинет, факта дали в стаята на ищцата се е работило, и лицата, които са били на двора. В тази част показанията са основани на предположения, съждения и свидетелят не е възприел тези факти лично или чрез друго. Показанията за лицата, които са се намирали на двора са неотнорми към правния спор. Съдът дава вяра на показанията в останалата част, тъй като са последователни, вътрешнологични и непротиворечиви.

Съдът дава пълна вяра на показанията на свид. *** относно възникналия конфликт, лицата между които е възникнал, изказаните от ищцата нецензурирани

думи в коридора на сградата, както и че свид. *** е изрекъл нецензуриран израз в стаята. Показанията са последователни, вътрешнологични и непротиворечиви по между си и с останалия доказателствен материал. Кредитирани са и в частта относно това, че свид. *** е изрекъл нецензуриран израз в стаята, тъй като представляват производство доказателствено средство, което съответства на показанията на свид. *** и Д..

Съдът не е взел предвид показанията на свид. Дамянова в частта относно намиращите се извън сградата лица преди започване на конфликта, както и че ищцата е казала, че е обиждана, тъй като показанията са неотносими към правния спор и възпроизвеждат твърдения на страна по делото, която не може да има качеството на свидетел-очевидец. Съдът дава вяра на показанията в останалата част, тъй като са последователни, вътрешнологични и непротиворечиви с останалия доказателствен материал, най-вече с показанията на свид. ***, с която са били в една стая към момента възникване на конфликта.

В установената фактическа обстановка съдът не отдаде значение на конкретното местоимение, което свид. *** е използвал („му“ – за усилване на увещания, за изразяване на пълнота, наситеност, висока степен и значимост на действието, изразявано от глагола, или „ви“ – използвано като кратко местоимение за трите рода или множествено число, вж. Български тълковен речник) с отправеното от него нецензурирано изказване, защото разликата между двете не променя същинското значение на изказаното от него, което не приключва само с нецензурирания израз. Това е така, защото нецензурираният израз е употребен след ескалация на служебен конфликт, в който са участвали двамата свидетели и ищцата, като използваният израз е вербално средство, засилващо значението на зададения въпрос „аз ли съм виновен за всичко“, а не цели да унижи пряко ищцата.

При така установеното от фактическа страна, съдът достигна до следните правни изводи:

Предявен е допустим конститутивен иск с правно основание чл. 357, вр. чл. 358, т. 1 вр. чл. 188, т. 1, вр. чл. 187, т. 10 от КТ, за отмяна на заповед за наложено дисциплинарно наказание „забележка“.

Безспорно е по делото, че ищцата Л. Д. работи в ответното дружество на длъжност „лесничей“ въз основа на валидно трудово правоотношение сключено между страните, както и че на същата е наложено дисциплинарно наказание „забележка“. Не е спорно и че искът за отмяна на наложеното дисциплинарно наказание е подаден в едномесечния срок съгласно чл. 358, т. 1 от КТ.

В тежест на работодателя-ответник по делото е при условията на пълно и главно доказване да установи законосъобразността на издадената заповед за наложено дисциплинарно наказание, с която е наложил на ищцата „забележка“

Дисциплинарното производство по Кодекса на труда е строго формално, като реализирането на дисциплинарна отговорност и налагането на дисциплинарно наказание, е предпоставено от задължението на работодателя да установи няколко групи факти и да извърши предвидената в чл. 189 и чл. 194 от КТ преценка, спазвайки и процедурата на чл. 193, ал. 1 от КТ, преди да наложи дисциплинарно наказание.

В разглеждания случай работодателят е спазил процедурата на чл. 193, ал. 1 от КТ като е събрал обяснения от наказания служител, както и други

доказателства, след което е наложил дисциплинарно наказание в преклузивния двумесечен срок, регламентиран с чл. 194, ал. 1 от КТ, доколкото твърдяното нарушение е извършено на 05.07.2023 г., а издадената заповед е съставена на 15.08.2023 г. Няма спор между страните и, че оспорената заповед е издадена от работодателя съгласно чл. 192, ал. 1 от КТ. Заповедта освен това е връчена на служителя на 15.08.2023 г., с което е спазена и разпоредбата на чл. 195, ал. 2 от КТ.

Настоящият съдебен състав намира, че заповедта е в достатъчна степен обоснована от фактическа и правна страна, и удовлетворява изискването на чл. 195, ал. 1 от КТ за мотивираност, тъй като от нея е явно изпълнението на изискването на чл. 189, ал. 2 от КТ за еднократност на наказанието, съобразени са сроковете по чл. 194 от КТ и не е нарушено правото на защита на наказания служител, който е разбрал какво нарушение се визира в заповедта и му е осигурена възможност да възрази. Както в заповедта, така и в искането за обяснения не следва да се съдържат всички обективни и субективни признаци на нарушението, а е достатъчно нарушението на трудовата дисциплина да бъде посочено по разбираем за служителя начин чрез индивидуализиране на нарушението по начин, който не буди съмнение относно съществените му белези от обективна и субективна страна. Когато изложените мотиви са достатъчни за удовлетворяване на тези изисквания, заповедта отговаря на чл. 195, ал. 1 КТ / *Решение № 213/08.05.2015 г. по гр. д. № 7372/2014 г. на III ГО на ВКС, Решение № 379 от 24.06.2010 г. на ВКС по гр. д. № 410/2009 г., IV г. о., ГК, Решение № 572 от 27.09.2010 г. на ВКС по гр. д. № 1474/2009 г., III г. о., ГК* /. Работодателят е обосновал нарушението с твърденията, че е възникнал конфликт на 05.07.2023 г. между двама служители по повод изпълнението на служебните им задължения, като ищцата се е включила на по-късен етап в спора, и тогава, тя заедно с другия служител и нейна сестра, крещейки на висок глас, отправила обидни реплики, обръщения и клетви спрямо своя пряк ръководител свид. ***. Поведението им станала достояние на целия персонал в предприятието, който е бил в сградата в този момент, а това довело до прекъсване на работния процес на всички служители. Така от фактическа страна заповедта съдържа факти относно времето, мястото, нарушителя и нарушението. Работодателят е посочил законния текст на нарушението чл. 187, т. 10 от КТ – неизпълнение на задължения предвидени във вътрешните правила на предприятието, нарушения на етичния кодекс и най-накрая неизпълнение на задължението да използва цялото работно време за изпълнение на задълженията. Заповедта съдържа и оценените доказателства, които работодателят е взел предвид при определяне на наказанието. В този контекст доводът на ищцата за немотивираност, е неоснователен, защото заповедта съдържа ясна фактическа обстановка относно извършеното нарушение на трудовата дисциплина, като не е нужно да се опишат точните обидни изрази, които са изречени от ищцата според работодателя. Видно от обясненията, е че ищцата се е ориентирала в достатъчна степен, и е станало ясно защо са изискани обяснения.

При тези констатации, следва да бъде извършена проверка дали с така описаното поведение на служители е налице нарушение на трудовата дисциплина, извършено ли е виновно от служителя, правилно ли е определен вида на наложеното наказание съобразно критериите, визирани чл.189, ал.1 от КТ.

Описаното от работодателя дисциплинарно нарушение е ограничено по вид,

място и време – отправени *обидни думи и изказвания* спрямо свид. ***, *на висок глас*, поради което същите станали известни на техните колеги *в сградата, към момента*, а това довело до *временно прекъсване на работния процес*. Поради това установените и случили се извън сградата факти не следва да бъдат взети предвид, нито пък има значение дали ищцата е допуснала някое друго нарушение/като напр. неизпълнение на разпореждане на директора/, тъй като фактическата рамка на заповедта е ограничена до „отправени обидни реплики и обръщения, вкл. клетви“ и прекъсване на работния процес. Посочените текстове на чл. 29, ал. 1, т. 7 и т. 8 не са обосновани от фактическа страна в заповедта, нито пък в друг документ, получен от служителя, преди да му бъде наложено наказанието. Следователно не може да бъде изследвано едва в исковото производство, дали служителят е допуснал други нарушения свързани с неизпълнение на нареждания на ръководството. По отношение на текстовете на чл. 32, ал. 5 и чл. 34 от правилата за вътрешния ред, приети от работодателя, може да бъде обобщено, че визираните правила за поведение се припокриват с тези от КПСДА. Нормите за лична почтеност, професионална етика и взаимоотношение с колегите, също съвпадат с нормите на КПСДА, като последните действително намират приложение съгласно чл. 27 от кодекса и за администрацията на другите органи на държавна власт, и за администрацията на органите на местното самоуправление. Вътрешните правила и кодекса за етично поведение на предприятието са изрично приети от работодателя, и ищцата се е запознала с тях, поради което същите са част от трудовото правоотношение. Нарушението на регламентираните с тях задължения или норми за поведение, съставляват дисциплинарно нарушение по чл. 187, т. 10 от КТ.

По делото е безспорно, че свид. *** поради възникналия конфликт със свид. Д. и ищцата, е изрекъл нецензурирания израз, което е накарало ищцата да напусне кабинета си за да потърси директора, не само за разрешаване на конфликта, а и за да изкаже несъгласието си с изреченото от свид. ***. С това поведението тя не е нарушила цитираните от работодателя текстове, изразяващи се в използване на цялото работно време за изпълнение на възложената работа – чл. 126, т. 3 от КТ. Немислимо е да се приеме, че до разрешаване на конфликта, ищцата е допуснала това нарушение. Самият работодател е приел, че служителите са длъжни при конфликт, който не може да бъде разрешен от прекия им ръководител, да потърсят по-висшестоящия - 2.2. от Етичния кодекс на предприятието и чл. 34, ал. 1 от правилата за вътрешния ред. С оглед спецификата на конфликта, ищцата не би могла да използва цялото работно време и да преустанови конфликта по посочения от работодателя начин. При спазване на това правила обаче ищцата безспорно е изрекла нецензурирани изрази или клетви по адрес на свид. ***, в коридора на сградата/ да умрат и неговите родители/. Този факт се установява от показанията на свид. Дамянова и ***. Вярно е, че възникналият конфликт и изреченото от свид. ***, е дало повод на ищцата да потърси директора, но това не означава, че ищцата може да наруши етичните норми и вътрешни правила, които са приети от предприятието, при изпълнение на други вътрешни правила и норми. В гражданската отговорност не е уреден института на реторсията, а и има различие между установения нецензуриран израз, изказан от свид. ***, и тези, който ищцата е изрекла в коридора. Очевидно е субективното отношение на ищцата, а именно да нагруби свид. ***, като по този начин отвърне на казаното от последния в стаята във връзка с възникналия служебен спор. С това поведение, тя виновно, макар преследвайки друга цел, е нарушила нормите, както на приетия,

така и на приложимия етичен кодекс, тъй като е постъпила недобросъвестно, проявила е неуважение към свой колега, нагрубявайки неговата личност /чл.32 от правилата за вътрешния ред/, и е поддържала вече създалата се конфликтна ситуация, вместо да преустанови същата/ чл.14, ал. 1, чл. 17, ал. 3 от КПСДА/. Поддържането на служебния спор и изричането на обиди по адрес на свид. *** в стаята пък се установява и от показанията на свид. ***. Ето защо, съдът приема, че ищцата е нарушила задължението и по чл. 126, т. 10, пр. 1 от КТ да спазва приетите в предприятието вътрешни правила и етичен кодекс, с които тя лично се е запознала, поради което на основание чл. 187, т. 10 от КТ изреченото от нея представлява нарушение на трудовата дисциплина.

Поведението на ищцата е станало достояние на нейните колеги, както безспорно се установява от показанията на свид. ***, ***, *** и Дамянова, но не може да бъде прието, че само то стои в причинна връзка с прекъсването на работния процес, а и не се установява това временно прекъсване да е довело до вредни последици за работодателя. Съдът намира, че не е нарушено задължението по чл. 126, т. 10, пр. 2 от КТ да не се пречи на другите служители да вършат задълженията си.

Твърдяното в заповедта нарушение на чл. 17, ал. 1 от КПСДА, също не е обосновано от фактическа страна изцяло, за да бъде разгледано по същество. Под "деяние, уронващо престижа на службата" се разбира деянието да е от такова естество, че реално да застрашава с намаляване или загубване на доверието от страна на обществото в съответната институция. Не е задължително престижът да е вече уронен, не е необходимо деянието да е извършено на публично място, но е задължително действията да са станали или да е възможно да станат достояние и на други лица, което би се отразило негативно върху авторитета на ОП „УОЗГ“ (Тълкувателно постановление № 3/07.06.2007 г. по т. д. № 4/2007 г. на ВАС). В случая не се сочи в заповедта, поведението да е станало публично достояние на външни лица, а това да се е отразило негативно върху авторитета на предприятието. Сходно основание е регламентирано в разпоредбата на чл. 187, т. 8 от КТ, но за него също не са изложени фактически твърдения в заповедта относно това дали „скандалното поведение“ е довело до накърняване на авторитета и престиж на работодателя, респ. неговата оценка и възможности да планира, организира, ръководи и контроли трудовия процес. Поради това тези нарушения не следва да бъдат разгледани, защото е недопустимо да се установява това тепърва в исковото производство при липса на фактически твърдения обжалваната заповед.

Тежестта на осъщественото от ищцата нарушение на трудовата дисциплина по чл. 187, т. 10 вр. чл. 126, т. 10 от КТ съответства на наложеното наказание „Забележка“, не само поради характер и вид на използвания от нея нецензуриран изказ, но и поради това, че с него е извършила няколко нарушения на етичния кодекс на предприятието – т. 1 и т. 2 (припокриващи се с тези на КПСДА и чл. 32 от вътрешните правила). С нецензурирания изказ „да умрат и твоите родители“, ищцата е проявила именно грубо, неуважително и недобросъвестно поведение спрямо прекия ръководител, и чрез него е поддържала вече създадена конфликтна ситуацията, в която също е участвала, подкрепяйки свид. Д.. Дори и да се приеме, че ищцата е предизвикана от свид. ***, който също е бил афектиран от поддържан от ищцата служебен конфликт, това обстоятелство не би намалило до такава степен тежестта на нарушението, че да обуслови несъразмерност на наложеното

най-леко дисциплинарно наказание „забележка“.

С оглед горното, съдът намира, че издадената заповед № 64/15.08.2023 г. на инж. *** ***, директор на ОП УОЗГ-Плевен, с която на ищцата е наложено дисциплинарно наказание „забележка“, е законосъобразна, тъй като отговаря на изискванията на чл. 189, чл. 192 и сл. от КТ, а предявеният конститутивен иск с правно основание чл. 357, вр. чл. 358, т. 1 вр. чл. 188, т. 1 от КТ, е неоснователен и като такъв следва да бъде отхвърлен.

При този изход на спора и на основание чл. 78, ал. 3 от ГПК, ищецът следва да понесе сторените от ответника разноски в исковото производство, изразяващи се в дължимо юрисконсултско възнаграждение, което съдът съобразно чл. 78, ал. 8 от КТ вр. чл. 37 ЗПП, определи в размер на 100 лв.

Ръководен от горното, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявения от Л. *** Д., ЕГН *****, с адрес: г***, срещу „ОП „Управление на общински земи и гори“, представлявано от ***, с адрес за връчване: ***, конститутивен иск с правно основание чл. 357, вр. чл. 358, т. 1 вр. чл. 188, т. 1, вр. чл. 187, т. 10 от КТ, за отмяна на наложеното на ищцата със заповед № 64/15.08.2023 г. на инж. *** ***, директор на ОП УОЗГ-Плевен, дисциплинарно наказание „забележка“.

ОСЪЖДА Л. *** Д., ЕГН *****, с адрес: г***, да заплати на „ОП „Управление на общински земи и гори“, представлявано от ***, с адрес за връчване: ***, на основание чл. 78, ал. 8 вр. чл. 377 ЗПП, сумата от 100 лв., представляваща юрисконсултско възнаграждение за първоинстанционното производство.

Решението може да бъде обжалвано в двуседмичен срок от връчването му пред Окръжен съд Плевен с въззивна жалба.

Препис от решението да се изпрати на страните.

Съдия при Районен съд – Плевен: _____